

Борба

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП.

ОНС И ОК НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ
Велико Търново

Година XXXVI
1978
НОЕВ ВРМ
7
Вторник
Брой 132 (4122)

Празник на Човечеството

Празнува Москва. Празнува съветският народ. Празнува човечеството!

По всички земни меридиани то чествува на този ден най-великата дата в историята, изгрева на комунистическата пролет на планетата.

За безпределната памет на времето малко повече от шест десетилетия са изтекли. Но върху развалините на стария свят, разнискани от червените ескадрони и червените съботници, Октомврийската революция изгради неимоверно много.

Победата на Октомври възвести появата на първата в света социалистическа държава — съветската, която от своя ден първи до днес е в авангарда на световния социален прогрес.

Победата на Октомври доведе до възникването на световната социалистическа общност.

Победата на Октомври разкъса веригите на колониалното робство, което държеше стотици милиони хора векове назад в историческо развитие.

Победата на Октомври за дълбочин кризата на капиталистическия свят в последната фаза на неговото съществуване.

И днес още като незаличим камбана се разнася над планетата онова велико слово: „Вся власт съветам!“ — обикнала континентите като вечно ехо на революцията, като призив към милионите онеправдани и потиснати.

Защото Октомври не е само болшевишката революция от 1917 година и Ленин не принадлежи само на Съветска Русия. Октомври и Ленин са на света, на нашия век. И на бъдещето.

Революцията продължава. Тя изживя върховете на Андите и слеза в полатата на Каталония, тя излиза от подземията на Париж и залива площадите на Чикаго! И върви като буря, която помита и която гради...

На тазгодишния празник на Октомври Страната на съветите се възправя пред света могъща и горда със своите успехи. Днес само за пет дни тя произвежда толкова продукция, колкото царска Русия за цяла година. Тя построи първата атомна електроцентрала и изпрати първия изкуствен спътник на Земята и първия космически кораб. Тя е на първо място по производство на чугун и стомана, на трактори и комбайни, на захар и изкуствени торове, на цимент и железобетонни конструкции, на памучни и вълнени тъкани, на петролни изделия, на железни руди... Преди поло

Достоен рапорт

Денят преди празника на Великия октомври стана празник за две жени, а заедно с тях и на целия колектив на фабрика „Васил Мавриков“ във Велико Търново. Величка Дянкова, член на бюрото на ОК на БКП, и Бялка Милева увеличиха броя на тъчките, изпълнили личните си планови задания за седмата петилетка, като изтъкаха 842 хиляди метра тъкани с високо качество.

„В чест на годишнината на Великия октомври“ — пишат двете текстилки в рапортите си, които връчиха вчера на първия секретар на Окръжния комитет на Партията Никола Василев, на първия секретар на градския комитет на Партията във Велико Търново Антон Гугов и на председателя на Окръжния съвет на Българските професионални съюзи Иван Златев.

— Най-важното е, че успяхме да изпълним петилетните си планове в навечерието на този хубав празник — споделят двете тъчачки. Старяхме се съвместно да изпълняваме служебните си задължения, помагаше ни професионалното майсторство, на трупано с години. Голяма е заслугата на секционните майстори Марин Коев и Атанас Апостолов.

— Величка Дянкова най-добре изпълнява партийното си поручение — комунистът да е в авангарда там, където работи — сподели Кирил Цанев, секретар на партийния комитет във фабриката.

Днес, на големия празник, работниците от памукопредателната фабрика в Полтава „50 години ВРСР“ ще пожелат поздравителна телеграма, изпратена от митинга, проведен вчера в побратимената фабрика „Васил Мавриков“. Заедно с искрените пожелания за празника съветските им приятели ще научат и за трудовото постижение на двете текстилки.

Таня ТОДОРОВА

КАТО БРАТ НА БРАТА

Изграден с безкористната братска помощ на съветския народ, СХК „Свилюза“ — Свишов е бастион на нерушима дружба.

В Завода за изкуствена кожа сега работи младежката бригада „Лилия Карастоянова“, част от която показва ме на снимката. Повечето от преамотвачките са усвоили тънкости на професията от съветските си колежи Лилия Карпенко, Вера Годунова и Маша Ивановна. Комсомолката Борка Кирилова, благодарение на богатия съветски опит, изпълни с три месеца предсрочно годишния си производствен план.

Рамо до рамо в пределия цех на завода работят инж. Степан Макарено и енергетикът Тодор Славчев, а в химическия цех — инж. Василий Мельник и инж. Георги Георгиев.

Иван РУСКОВ

ИЗПЪЛНЕНИ ГОДИШНИ ПЛАНОВЕ

Второ поделение на зърнено-фуражния комбинат „Трифон Саралиев“, което изпълни годишния си производствен план, е фуражният завод в Павликени. Въпреки трудностите по набавяне на необходимите суровини, до края на октомври бе произведена надпланово продукция за 888 хил лева, като през третото тримесечие не бе допуснато местостандартно производство.

Своите успехи колективът дължи на подобренията в организацията на труда, на проявеното високо съзнание и чувство за отговорност от работниците и ръководителите, на укрепената трудова и технологична дисциплина и разгортаното се социалистическо съревнование между смените и отделните работници.

С най-добри резултати от началото на годината е смяната с отговорност Димитър Димитров. Първенци за деветмесечното са: Димитър Ха-

ризанов, Борис Кунев, Цанка Вladoва, Атанас Ангелов, Рачо Тодоров и други.

От началото на ноември започна довършителните работи по реконструкцията на завода, които ще приключат в края на февруари. След като влязат в действие всички мощности, ще бъде произвеждана двойно повече продукция и още по-добре ще се задоволяват нуждите на животновъдството от комбинираните фуражи.

Минчо ПЕЕВ

Клоновото стопанство в Стражица изпълни годишния си план за производство на вино и грозде. Колективът на лозарската бригада с ръководител Йордан Кожухаров, който работи в Благоево и Владислав, обещава да предаде 300 т висококачествено грозде над плана.

Николай ХРИСТОВ

ОБРАЗЦОВИ АВТОГАРИ

В дните пред 61-та годишнина на Великата октомврийска социалистическа революция приключи вторият етап на III обществения преглед по културата на авто транспортното обслужване, организиран от СО „Автомобил спорт“ и ЦКПС на транспортните работници. В него участваха всички автогари от окръга. Две от тях — в Павликени и Полски Тръмбеш — успешно изпълниха условията за присъждане на званието „Образцов автогар“.

В петък и събота Недко Кръстев, директор на дирекция „Комплексно транспортно обслужване“, и Григор

Григоров, зам.-генерален директор на обединението, връчиха на колективите флаговете с надпис „Образцова автогара“, парични награди и по един нов автобус на две автостанции. За заслуги в развитието на автотранспорта в Павликени на Стефан Христов, първи секретар на ГК на БКП, бе присъдено званието „Почетен авто транспортен работник“.

Сега в окръга работят 4 образцови автогари и 85 об разцови автобуса, обслужващи от над 180 шофьори.

Михаил МАНОЛОВ

100-хилядният телевизор

Колективът на Завода за телевизори и радиоприемници — Велико Търново посрещна 7 ноември с големи трудови успехи. През десетмесечие е произведена в повече продукция за 240 000 лева, като спрямо същия период на миналата година е

постигнат ръст 24 на сто. Особено радващи са резултатите, постигнати от колектива на цех „Телевизия“ с началник инж. Емил Петров, който вчера в чест на празника произведе 100-хилядният телевизор.

Антон ВЪЛЧЕВ

С повелята на времето

Колективът на ТПК „Масина“ — Велико Търново винаги е откликвал своевременно на новите изисквания на нашето време.

През тази година бе разработено и внедрено в производство баршакфе „Соната“. Разработи се и нов вид баршакфе с въртящи витрини. За нуждите на населението се разработиха и одобриха седем модела секции за библиотеки, една

от които е с шкафчета за обувки, етажно детско легло и дукрилен гардероб към него. С тези модели значително ще се разнообрази асортиментът и задоволят желанията на клиентите.

За решаване на въпросите, свързани с качествените показатели и качеството на продукцията, стопанското ръководство прие специална план-программа.

С набелязаните девет мероприятия — сподели зам.-председателят Константин Маноев — си поставяме за задача да усъвършенствуваме технологичните процеси, да внедрим нови технологии и чувствително да повишим ефективността на производството.

Николина ДИМИТРОВА

Хубавее село Мирово

Променя се обликът на Мирово. Малкото село, скътано в покрайнините на окръга, не остава от живота на общината. Освен центъра са асфалтирани и много от улиците. Асфалтиран е и пътният участък Мирово — Новоградче, предпоставка за подобряване на движението на превозните средства. С голяма постоянност работи за изпълнението на тези задачи пъленомощният на селото Димитър Петров.

Продължава строежът на новия цех за производство на амбалаж към Завода за амбалаж в Стражица.

Георги ДИМИТРОВ

Фестивал на художествената самодейност

В събота и неделя в Дома на Народната армия във Велико Търново се проведе Петият преглед на художествената самодейност на заводите от ДСО „ИЗОТ“. В него взеха участие 11 завода с над 400 представители от цялата страна.

За най-добрите колективи и индивидуални изпълнители журито присъди награди. Заводът за запаметяващи устройства от града-домакин бе удостоен със следните отличия: първи награди получиха женският народен хор с ръководител Евгени Иванов, танцовият състав с ръководител Иван Донков, съставът за художествено слово с ръководител Кирил Ангелов. Трета награда бе присъдена на вокално-инструменталния състав при завода с ръководител Димитър Червенков.

На фестивала бяха наградени и индивидуалните изпълнители: Стоянка Желева, Недка Пенкова, Сашка Стоянова и Стефка Цветкова.

(Соб. инф.)

Лозички за износ

Производството на облагодолени и вкоренени лози е основен отрасъл в държавно-кооперативно стопанство „Трифон Саралиев“ в Килифареве. И тази година бригадите на Стефан Мангоз и Никола Ботев отгледаха във вкоренилищата 6 000 000 лозички. Преди

колко дни започна изваждането и подготовката им за износ. Досега са паздени над 4000 лозички от сорта „Ркашители“ за СССР. Голяма помощ оказват и кооператорите от селата Пляково, Велчево, Ялово, Големани и Нацовци.

Йордан СТОИЧЕВ

ГРАДЪТ НА ДРУЖБАТА

Уст-Илимск е един от 83-те нови града, които се появяват на картата на Съветския съюз през годините на двете тателити. Името на града стана символ на дружбата на народите от братските социалистически страни. Съществено на България, Унгария, ГДР, Полша, Румъния и Съветския съюз тук се изгражда целулозен завод, който е част от лесопромишления комплекс. За настоящето и бъдещето на Уст-Илимск разказва председателят на изпълкома на градския съвет Юрий ФЕДОТОВ.

Уст-Илимск получи статут на град през 1974 г. Той се състои от три части: стара — с дървени къщи, остатък от сибирското селце; нова (на левия бряг на Ангара) — с многоетажни жилищни сгради, хотели, кинотеатри, ресторанти, училища, площи и улици и най-новата част (от десната страна на реката) раздаленият се в тайгата град на бъдещите работници от лесопромишления комплекс. Предвидено е Уст-Илимск да се застрои комплексно. До 1982 г. ще се осигурява годишно по 150—160 000 кв. метра жилищна площ, както и училища, болници, детски заведения, магазини и други обществени обекти. Към 1982 г., когато Уст-Илимският лесопромишлен комплекс ще заработи с пълна capacitet, в града ще бъдат построени над 1 милион квадратни метра жилищна площ, а населението, което днес е 65 000 души, ще достигне 100 000.

Градът е проектиран от ленинградски архитекти. Новите квартали хирмонират с пейзажа на тайгата, горските масиви са запазени и в микрорайоните. В най-близко бъдеще Уст-Илимск ще стане монолитен стрателен град. Единственото крупно предприятие в града ще бъде лесопромишленият комплекс. Той ще осигури работата на 10 000 души. Още 6000 ще бъдат заети в дърводобива. За първи път работниците от дърводобива ще живеят не във временни селища, а в град.

Особеност на повечето малки градове е и това, че в предприятията, които се създават в тях, се използва предимно мъжкият труд. Стремейки се да преодолее тази диспропорция, ние ще осигурим работа и за жените. Ще изградим например млекозавод и хлебопекарница. Ще разширим сферата на битовото обслужване на населението, строят се нови столове, кафе-сладкарници и ресторанти.

В Уст-Илимск ежегодно се сключват много граждански бракове, което е естествено за всеки млад град. Зато ва няма нищо чудно, че той е на първо място в РСФСР по раждаемост — 32 новородени на 1000 жители. Уст-Илимски се шегуват, че най-разпространеният вид градски транспорт тук е детската количка. Естествено, ние се гордеем, че сме на първо място, но това поставя пред нас много проблеми. Уст-

Илимск се нуждае от повече детски градини, ясли и училища. В тази насока се върши много и темповете на разрастване непрекъснато. Ако за първите две години от десетата петилетка бяха открити осем предучилищни заведения и едно училище, то само през тази година ние ще предадем пет детски градини и ясли, две училища, детска болница, млечна кухня.

Днес целият град очаква пускането в действие на лесопромишления комплекс. Не само защото той е най-големият строеж тук, а защото всички разбираемостта на този обект на социалистическата интеграция. Още през 1979 г. страните от СНВ ще получат първата целулоза. Участие то в строежа на инженерно-налични отряди от България, Унгария и ГДР дава своя отпечатък върху всички страни от живота на устимски.

Веднъж в едно от училищата на урок по география заедно с преподавателят влязъл млад човек. Учителката каза:

— Днес темата на нашия урок е България. Урокът ще води нашият приятел от българския отряд „Георги Димитров“ Гето Бочев.

Това бил забележителен урок. Гостът говорил много интересно за своята страна: за Балкана, за Казанлъшка та долина, където растат най-прекрасните рози в света, за красивата София и за другите градове на България. И дори лекция — акцент на неговата реч придала на разказа особена красота. Звънчето ударил, но децата помолели Гето Бочев да продължи урока. Така той станал приятел на училището. Когато в програмата фигурирала България, той преподавал география и история. А след това в училището се появили и други българи. Между учениците и отряда „Георги Димитров“ се установила крепка дружба. Пионерската и комсомолската дейност, вечерите, туристическите походи, спортните състезания сега се провеждат съвместно.

В Уст-Илимск, където звучи руска, българска, унгарска и немска реч, непрекъснато се чувства атмосфера на истинско приятелство. Заедно с корпусите на лесопромишления комплекс израства и младият град — градът на социалистическата общност.

Опожарени поля, разрушени като дулата на своите стопани и полтавската земя. Може цял ден да вървиш по нея на изток и запад, на север и юг, без да стигнеш хоризонта. Може да преобродиш безброй гори, поля и реки, без да се наравдваш на тяхното величие и красота.

Из необятните простори живее хора, чието родолюбие и гостоприемство е съизмеримо на земната, която ги е откърмила. Тях можеш да срещнеш навсякъде — и в колхозните поля, и край машините в завода, и на гигантския строеж. Те са обикновени хора с необикновена съдба — продължители на великото и безсмъртно дело на Октомври 1917 година. То ги прави силни в трудните минути, всепобеждащи творци на настоящето, уверени строители на бъдещето.

Изатова е необятна тяхната душевна щедрост, тъй като те е необятна земята им.

С Едуард Ступаков, председател на колхоз „Димитър Благоев“ в Куликовка, ачвим из обширни парк край селото. Зад младите дървета проблясват нивни равни поля, мощно буми трактор а на другата страна крокко пасе стадо говеда.

В пърните години след Отечественната война тук беше черна земя — спомня си Едуард Иванович. — Фашистката SS-дивизия „Мъртва лава“, която отстъпваше към Харков, остави след себе си

С името на Велико Търново

Село Книшовка в Гадячки район на Полтавска област се славя със своя колхоз „Червена Украйна“ и сярките си конкретни изяви на съветско-българската дружба. Който влезе в Книшовка по шосето, идващо от районния център, погледът му бива привлечен от голяма табела с надпис „Улица „Великотърновска“. Надписът пояснява, че началото на изграждането на тази улица е сложено през 1966 година в чест на съветско-българската дружба.

Имах възможност два пъти да бъда в село Книшовка — през 1967 и през 1977 година. Непосредствено след честване 50-та и 60-та годишнина на Великата октомврийска социалистическа революция се срещам с уважавания селскостопански деец, генерал на социалистическия труд и председател на колхоз „Червена Украйна“ Иван Петрович Инзик. Той също е бил в нашия окръг два пъти. Миналата година Иван Петрович бе член на делегацията, водена от първия секретар на Полтавската областна комитет на КПУ Фьодор Трофимович Моргунов, който гостува в окръга по повод 15-годишнината от установяване на дружеските връзки между трудещите се от Великотърновски окръг и Полтавска област.

Изключително делови партити и стопански ръководители, Иван Петрович Инзик се върща в своя колхоз след първото си посещение на Великотърновски окръг със силни и трайни впечатления от строителството в нашите села и от организационната мелiorативното стопанство. Още по време на своето гостуване в окръга той пожелава да му бъдат дадени проекти на български селски къщи и на напoителната система в Стражица. По негово предложение ръководството на колхоза и селото решава главната улица да бъде застроена с къщи по български проекти и да носи името „Великотърновска“.

Колхозът отпуска заемки на най-добри механизатори, животовъдители и чедници в производството, подпомага транспорт и строителни материали, със строители от колхозната бригада. По неговата инициатива на председателя на колхоза се построява цех за производство на тухли. Обсъжда се и въпросът за изграждането на напoителната система по проекта на стражицката, в резултат на което вече по-голямата част от земята на колхоза се наполява.

През 1967 година се очертаваха контурите на 17 къщи, а през 1977 година на улица „Великотърновска“ бяха завършени и населени 75 нови къщи.

Иван Петрович Инзик е възлинен и гордост ми показва новите домове, заедно с отделни техни стопани, мекани да ги разгледам. Сподели, че проектите са претърпели малки изменения, съобразно традициите и местните условия, но в главното те са запазили облика на нашите домове. Той се гордее с резултатите от културите на поливни земи и от размах, с който се подема мелiorативното дело в неговия колхоз.

По поръчение на колхозното ръководство републиканската киностудия в Киев изработва цветен филм за колхоз „Червена Украйна“. В продължение на близо един час кадрите в този филм разкриват славния и героичен летопис на труженниците от селото и обединения колхоз, чертите на съветския начин на живот, конкретните изяви на дружбата между народите на Съветския съюз и съветско-българската дружба.

В Книшовка ни посрещна не само улица „Великотърновска“, но и трайните следи от преобразуващата сила на взаимната обмяна на опит и нерушимата ни дружба.

Иван КОЛЕВ

През 1966 година бе сложено началото на строителството на домовете от български тип на ул. „Великотърновска“ в село Книшовка.

Октомври в нашия живот

С Октомври — 1917 са свързани най-скъпите неща за всички чести хора по света: мирното съвместно съществуване — за миролюбивите сили от петте континента, всеотдайната и безкористна подкрепа — за борещите се за социална свобода и национална независимост народи, братското сътрудничество и взаимопомощ — за страните от социалистическия лагер. Особено много даде и продължава да дава Октомври на нас, българите. Той ни помогна да се освободим от фашизма и капитализма, да се измъкнем от изостаналостта, да създадем своя индустрия, да модернизирате селското си стопанство.

През изминалите години нашата промишленост започна да мери ръст с най-напредналите в икономическо отношение страни — това ни даде Октомври. Изисват ръст и произвеждат продукция на средно и над средното световно равнище гиганти на металургията, химията, машиностроенето, оборудвани със съветска техника — това ни даде Октомври. На него земеделците върви по пътя на голямата агротехника и не зависят от природните капризи; нашата земя, обработвана в основни линии — със съветски машини, вече ражда двойно и тройно повече — и това ни даде Октомври. Нашите работници, кооператори, специалисти ежедневно черпят от богатата съкровищница на съветския чеден опит и постигнат все по-високи успехи в работата си — всичко това е плод на нерушимата ни дружба с великия Съветски съюз — нашия по-голям брат.

ЗАХАРИНА ПЕТКОВА, ПРЕДПОЧИНАЧА ОТ СМЯНА „В“ НА ЗАВОДА ЗА ИЗКУСТВЕНА КОПРИНА КЪМ СХК „СВИЛОЗА“ — СВИЛОВ.

— Аз съм от тези млади производственици, които се възпитава в колектива на СХК „Свилоза“ през годините на седмата петилетка. С какво желание, с каква радост група бъдещи производственици заминаха на обучение в Съветския съюз! В продължение на три месеца, обградени с внимание и топли грижи, се научихме да работим. Когато се върнахме в комбината, чието основно оборудване е съветско и застанахме край машините, отново до себе си чувствах

уважението на съветските специалисти. Годините на труденият живот не отминаха, но ние никога няма да забравим нашите съветски учители в труда — Вера Ляля, Лариса. За всеки мой успех първата ми благодарност е към тях...

ЮРИЯ ГЕОРГИЕВ, СТРУГАР, ОРДЕНОНОСЕЦ ОТ КОМБИНАТА ЗА ГОРНИНА АПАРАТУРА — ПАВЛИКЕНИ.

— За мен дружбата ни със Съветския съюз има много измислени. С Октомври 1917 година е свързано всичко най-свято в нашата страна — свободата, правоприемството, благоденствието. Вече години наред съветският народ ни помага навсякъде и във всичко. В нашата пряка работна не бихме постигнали сегашните успехи, ако не се опирахме на съветския чеден опит. На всички ни е известна голямата полза от приложението на Сапатовската, а по-късно и на Лвовската система за управление на качеството. Сам аз работя по начина на Витченко като наставник. Предал съм опита си на десетки млади строители. Много от тях вече ме достигат по постижения. Сред тях са и най-младите: Гинка Младенова, Богдан Борисов и други. Сега в Комбината намира широко разпространение и починът на ръстостта ни — в колектива да няма изоставащи...

С това плодотворна в дружбата ни със Съветския съюз — дело на Великия октомври не се изчерпват. Още много хубави неща могат да разкажат и строителите-злoбинци, и животновъдите, работещи по начина на Лейда Пейс, и механизаторите, трудили се рамо до рамо със съветските си колеги по нашите блокове и в блоковете на Полтавска област. За всички, дори и за тези, които отдавна са пенсионери и следят за събитията у нас и по света само чрез средствата за масова информация, Октомври е символ на братски протегната десница, водеща към по-малък славиански брат по широката друм към комунизма. И расте благодарността ни към Съветския народ, към Октомври — маяка, ръководното начало за прогресивното чедичество от цял свят.

Антон ТРУФЕВ

Вече четвърта година бъдещите инженери от железопътния институт в Ленинград провеждат своята лятна бригада на строителните обекти на БАМ. НА СНИМАТА: БРИГАДИРИ.

Пътуване из необятното

Широка и волна, богата като душата на своите стопани и полтавската земя. Може цял ден да вървиш по нея на изток и запад, на север и юг, без да стигнеш хоризонта. Може да преобродиш безброй гори, поля и реки, без да се наравдваш на тяхното величие и красота.

Из необятните простори живее хора, чието родолюбие и гостоприемство е съизмеримо на земната, която ги е откърмила. Тях можеш да срещнеш навсякъде — и в колхозните поля, и край машините в завода, и на гигантския строеж. Те са обикновени хора с необикновена съдба — продължители на великото и безсмъртно дело на Октомври 1917 година. То ги прави силни в трудните минути, всепобеждащи творци на настоящето, уверени строители на бъдещето.

Изатова е необятна тяхната душевна щедрост, тъй като те е необятна земята им.

С Едуард Ступаков, председател на колхоз „Димитър Благоев“ в Куликовка, ачвим из обширни парк край селото. Зад младите дървета проблясват нивни равни поля, мощно буми трактор а на другата страна крокко пасе стадо говеда.

В пърните години след Отечественната война тук беше черна земя — спомня си Едуард Иванович. — Фашистката SS-дивизия „Мъртва лава“, която отстъпваше към Харков, остави след себе си

опожарени поля, разрушени като дулата на своите стопани и полтавската земя. Може цял ден да вървиш по нея на изток и запад, на север и юг, без да стигнеш хоризонта. Може да преобродиш безброй гори, поля и реки, без да се наравдваш на тяхното величие и красота.

Из необятните простори живее хора, чието родолюбие и гостоприемство е съизмеримо на земната, която ги е откърмила. Тях можеш да срещнеш навсякъде — и в колхозните поля, и край машините в завода, и на гигантския строеж. Те са обикновени хора с необикновена съдба — продължители на великото и безсмъртно дело на Октомври 1917 година. То ги прави силни в трудните минути, всепобеждащи творци на настоящето, уверени строители на бъдещето.

Изатова е необятна тяхната душевна щедрост, тъй като те е необятна земята им.

С Едуард Ступаков, председател на колхоз „Димитър Благоев“ в Куликовка, ачвим из обширни парк край селото. Зад младите дървета проблясват нивни равни поля, мощно буми трактор а на другата страна крокко пасе стадо говеда.

В пърните години след Отечественната война тук беше черна земя — спомня си Едуард Иванович. — Фашистката SS-дивизия „Мъртва лава“, която отстъпваше към Харков, остави след себе си

ко години братска дружба свързва колхоза с колхозното стопанство в Полски Сенов. Едуард Иванович си спомня колко радостно са го посрещнали нашите кооператори през май тази година на своя територия, а донякъде Татьяна Дубок се възлинува от успехите на колектива си Стефка Попова, с който тя е свързана.

— Ние сме богат колхоз — казва председателят. — Въпреки това искаме да строим повече, да богатеем по-много за наша радост и за радост на нашите приятели.

Този як, мургав като българин мъж крачи с твърди, широки крачки по благополучната земя. На брега на изкуственото езеро в парка то се възлинува на поетски разказваше за изграждането на напoителната система на площ от 550 хектара, където ще работят полувластничоси оросителни машини „Днепр“.

— Ех, да видиш какво чудо ще бъде това!... Зад него, по гладките води на езерото плуваха два бели лебедя.

В полтавската памукоредилна фабрика „50 години Великия октомврийска социалистическа революция“ разказва, че когато женската духов оркестър на предприятието манифестирал по улиците на града в тържествени случаи, всичко живо спирало да го гледа. Но във фабриката човек има да се възлинува на много още неща...

Историята на предприятието започва в 1934 г., преди навършените години на Отечественната война, а после през трудностите на следвоенното строителство. Такава история имат почти всички предприятия в Полтавска област — ветераните я разказват на по-младите, а те — на следващите поколения. Така от баща на син, от син на внук се е предавало и предава святото дело на Октомври.

Сега във фабриката „50 години ВОВСР“ работят 5000 души, от които 80 процента са жени. Със собствени сили предприятието е построило и строи нови производствени сгради, жилища за работниците, общежития, детски градини, бази за отпих. Удостоената самостоятелност тук е развита на професионално равнище. Хората заслужават големи грижи, които се полагат за тях.

Текстилите Ана Пронченко и Ана Возник изпълнили плаща си за петилетката за 1 година и 10 месеца вместо за обещаните две и половина години. Сега те работят за 1983 година, а до края на Х петилетка ще изпълнят 13 годишния план. Двете чедници вече имат 500 последователни, като Мария Колига и Любов Семеновска също са изпълнили петилетни задания.

В предприятието има много колективи, които са като едно голямо, задушно семейство — спомни Вера Коротаева, председателка на заводския профкомитет. — Така например чедовете от бригадата на Галина Павлова вече 20 години работят заедно...

А от 1961 г. полтавските текстилни поддръжат тесни дружески отношения с колегите си от фабрика „В. Мавриков“ във Велико Търново. Те казват, че тази 17-годишна дружба е създавала здраво и термационно социалистическо семейство — стабилна основа за още по-големи трудови успехи.

Виталий Дорош, председател на колхоза „По ленински път“ в с. Вишняки, Хороски район, е бил делегат на XVIII конгрес на ВЛКСМ. Сега 40-годишният Виталий е последен модел, нещо средно между джип и „Жигули“. Колата му е радиофицирана, може да мине през всякакви местности, но където и да е, Дорош винаги знае какво става във всяка кътче на колхоза и взема незабавни решения.

— Ние не сме участвували в Революцията — казва Виталий Илич — и затова трябва да воюваме всеотдайно за постигане на крайната цел — построването на комунистическо общество. Селското стопанство е постоянен риск, а рискът — това е благородно дело, присъщо на младежите.

И Виталий воюва — всеки ден, с все по-ускорени темпове, така както изисква неговото техническо време.

Колхозът, който той ръководи, всяка година предава на държавата надпланови количества месо, птици, захарно цвекло. Във Вишняки присъствувахме на репетицията на танцовия състав, разгледахме богатия музей, запознахме се с нови ритуали в социалистическия бит. През

30-те години тук е работила първата жена-председател на съвета в Украйна — Мариска Мартиненко. В селото е роден и отрасъл Иван Хмара — загинал героически през 1956 г. в Антарктида, спасявайки сред пропуканите ледове потъваща техника... В центъра на Вишняки гори вечен огън в чест на загиналите във Великата отечествена война герои от селото.

Преди няколко години механизаторите от колхоза сформирали мотоболна команда „Нива“ единственият селски отбор по мотобол в Украйна. Младежите не само работели както трябва, но и спортували с комсомолски жар. През миналата година „Нива“ става шампион по мотобол в група „Б“ на СССР, а сега заема шесто място в елитната група на Съветския съюз.

След поредното състезание комсомолците са отново на своите машини в полето. Революцията продължава.

В районния център Хорол — старинно градче, което през 1983 г. ще чества 900 години от своето основаване, работи модерен млекокопсервен комбинат за детски хранения. По-голямата част (80 процента) от производството в комбината е напълно автоматизирано. За едно денонощие тук се преработва 300 т мляко, а процесите се управляват само от 15 човека на смяна.

— Нашето производство се крепи на три „кита“ — шегува се главният технолог на комбината Нина Реченкова — топло, студено и чистота. И на автоматиката, разбира се. Три мощни кита, които хо-

рата умеят добре да командуват. Научила ги е Революцията.

В полтавския турбомеханичен завод „60 години Украйна“ ни посрещна секретарят на партийния комитет Леонид Гусак. Директорът Борис Шумейко се беше забавил някъде.

— Навярно е в производството или „поучава“ някого — каза за него партийният секретар. — Той не е научен да стои без работа...

На 17 години Борис Шумейко воюва срещу фашистите в редовете на Червената армия. След войната вършва институт, постъпва на работа в завода и за 26 години „преминава“ през всички участъци на предприятието. Бил е делегат на XXV конгрес на КПСС.

Леонид Гаврилович е от друго поколение, но и него вят трудов път започва от строителите на завода. С такива хора (а тук те са много) колективът на предприятието вече четвърто тримесечие по ред на първо място във все съюзното социалистическо съревнувание сред сродните предприятия от системата на своето министерство. И всички са убедени, че преходно то черено знаме още дълго ще се развява в техните ръце.

В производствените цехове прави впечатление, че на всяка машина е окачена табелка с името на отговорника за нейното поддръжане.

— Машиностроителите са съзнателен народ — обяснява Борис Шумейко, — но е още по-добре, когато всеки човек, във всеки момент знае своите конкретни задължения

С ЧЕЛНИЯ ОПИТ НА ПЪРВЕНЦИТЕ

Във фабрика „Васил Мавриков“ във Велико Търново-рекорди или постоянно позишаваче на професионалното умение • Какво показва една учебна година • Равнение по съветския опит

Знаменосци на петдесетата! Под тези думи във фабрика „Васил Мавриков“ стоят снимките на най-добрите членове на работническия колектив, на ония, по които се равняват всички в професията, на ония, които всеки ден взимат в надпревара с времето... и го побеждават. Нашата гордост! Вгледайте се в очите на тези жени! Шастливи са те, защото произведението от тях е предназначено да носи само радост. Идете на работните им места край станове те или ринговете предначинани машини. Вижте ръцете им. Те крият огромна неизчерпаема сила. Само две ръце, които са способни да поддържат 20 или 30 стана и хиляди вретена. Две ръце летят и изпреварват стрелките на часовниците, присагат се в бъдещите дни и месеци, в годините, в петлентките.

Рекордите

Измина повеќе от година от оня жарък юлски ден, в който ткачката Иванка Станева извърши последните метри плат от личния си план за седмата петлентка и заработи за 1981 година. Сега тя и нейните дънаде сестри колежки мерят силата на времето и произвеждат по плана си за 1982 година. Зад постигнатото се крие ежечасният им трудов героизъм и стотиците делници, изпълнени с работа и напорежение. Дали това са само лични рекорди? Отговор на въпроса намиравме в думите на Анка Славчева, носителка на орден „Георги Димитров“: „Нашите постижения са немислими без всекидневното целенасочено повишаване на професионалното умение. Трудността е има, но и ще има. Главното е да не превземем раменето. Всички ние винаги търсим онези организации и после доверителност на отделните манипулации, която да ни осигури максимално изпълняване на работния ден и машините“. Това е основното в работата на първенците от фабриката — чрез високо професионално майсторство — към висока производителност на гуда.

Първенците! А другите? В колектив! А младите, току-що постъпили работници, по-слабо квалифицирани, а има и такива, които просто не знаят как да работят. И тук отново се връщаме към народната мъдрост: „Една ля стонина пролет не прави“. Целта е ясна:

Опитът на челниците да стане практика на колектива

Базирайки се на тази основна предпоставка, на усво яването на челния производствен опит във фабриката се отделя най-голямо внимание. През 1977 година 34 челни

форма — челник-наставник. Школите за челен опит не са единствената форма, която се използва за популяризиране постиженията на челника. Всяка година от 1970 г. насам с всички работници, първенци в социалистическото съревнование, се провежда състезание за званието „Майстор в професията“. Състезанието се превръща в майлък празник, но голямата работа всъщност започва след него. Внимателно се анализират постиженията и този анализ се прикрепва към картоната на челника в картотеката, за да се използва при обучението на младите новопостъпили работници. Освен от вътрешнозаводските състезания се ползува опитът и от провежданото всяка година в СК „Памукотекс“ вътрешноотраслово състезание. Широко използваме опита на предачки и тъкачки от ГДР, но истински извор на знание и майсторство е

Съветският опит

Дружбата между текстилите от фабрика „Васил Мавриков“ и полтавските текстилни съществува от 15 години. — Срещите за обмяна на опит, съревнованието между бригадите и челниците от двете фабрики — подкрепата на предачката на предачния лех Филип Георгиев — помощника на нашия колектив да постигне значителни успехи; да изпълни с чест своето обещание. Личните контакти между полтавските и великотърновските предачки се превърнаха в школа за истинско професионално майсторство.

За текстилните от предачния цех ще останат паметни срещите им със знаменитата предачка от Полтава Мария Намучук. Тук тя се среща с орденоската Мария Парижкова. Имаше какво да си делат двете челници — а организацията на гуда, за многомашиното обслужване, за качеството на праукцията. Ето защо думите на Мария Намучук се помнят от всички и предачния цех: „Разлика в работата и техниката у нас и у нас имаме, но разликата в движението ни да се учим, да си помислим един на друг, да черпим от богатия ни челен опит на май“.

Инж. М. ДЕВЕДЖИЕВА, началник на отдел „Производство“ във фабрика „Васил Мавриков“

Среща със Стефан Мокрев

Работничките от цеха за спор таван „Витоша“ имаха среща с писателя Стефан Мокрев. Повод за срещата беше последният му роман „Пасаж“ „Свети Никола“. Слово за писателя и за неговия роман произнесе литературният критик Иван Руж. Той изтъкна големия интерес на Стефан Мокрев към революционните борби на работническата класа и към работническата тема, както и майлкото преследване на тази тема в романа.

Г. ХРИСТОВ

Започваме да строим нови домове за нашите колхозници — каза Виктор Иванович. Ако са добри, старата работница, 35 процента от стойността на жили щето ще им заплати колхозът... Октонврийският ден е кра тък, не стига времето, за да се наговорим за богатата революционна история и на то зи край от полтавската земя, за неговото светло бъдеще. Разделяме се с новите си приятели край паметника на Георги Димитров пред новия културен дом. Паметникът на нашия вожд и учител е и цял ръст и се вижда отдалече. До него, мошени като гранита, са сто паметите на тази широка и волна земя. — Срещите с такива хора те се забравят. Когато ги помислиш и неосмисляш отп овно, усещаш как по славянс ката ти кръв преминава като грълка огнено дихание на Великия октомври. Това е най-важното усещане, което остава за цял жи вот. Полтава — Велико Търново Йордан ВЕЛИКОВ

Съвременници

ПРИ ЖИВИТЕ ГЕРОИ НА „РОЗИ ЗА КРАСИМИРА“

Оперетата „Рози за Красимира“ е поставена в д. и. н. Коми АССР Иа Бобракова беше един въздушен спектакъл за българската съветска дружба, за нашия съотечественици, работещи в Коми. Като превод на пиесата бях шастлива да работя и общувам с главния режисьор на Сиктивкарския театър за опера и балет тук — във Велико Търново. А през лятото с Ия Петровна отново бяхме заедно, но вече на съветска земя.

В Коми особено много се ценят дружбата с нашата страна, тъй като на нейната територия работят и живеят много братя и сестри. В музея по дърводобив в столицата Сиктивкар са по светени на дружбата две зали и един кабинет: в една залата е уредена изложба на български — любителски скулптури, по приложна пластика, в друга зала — ктве на Левски, Ботев и Освободителната война, и за моя приятна изненада, витрина със снимки от премиерните спектакли на „Рози за Красимира“ във Велико Търново и Сиктивкар, а в кабинета на дружбата албум с работни моменти над спектаклите. Нашите спектакли продължават да живеят.

Удorskи район, където работят хората на нашата станавка, е разположен в басейна на р. Мезен и нейния приток Вайска. Територията му е 35 000 кв. км и е приравнен с районите на Крайния Север. Тук са построени три български селища — Усогорск, Благово и Междуреченск. Топло и сърдечно бяхме посрещнати от директора на Културния дом в Усогорск Людмил Янчев. С негова помощ възможна е тази среща, преминахме знаменитата Мезен, виеща се тиха и прелепна сред безкрайните борони гори. Ето и нашите герои в сърцето на тайгата, до бившия ценния дървен материал за двете страни. Всеки ден те изпращат по 80 вагона дървен материал за двете страни. Всеки ден е изпълнен с труд. „Труден, но славен живот — споделят монте съотечественици, — за който се изисква мъжество, воля и издръжливост, но който радва, споделя колективните, създава едно ново българо-съветско

семество. Семество, което крeпне с трудностите и при ятните часове на съвместен труд и отход. И в тайгата, и в селищата вечер след работния ден се чуваше звучна българска и напевна руска реч. Където и да бяхме, с кого и да говорехме, всички повтаряха едно и също: „Това е интернационализъм в действие“.

Установени са здрави делови контакти на съветските и българските учреждения и организации. Райкомът на КПСС постоянно информира българското стопанско ръководство, райкома на БКП за важните събития в републиката и района, за хода на изпълнението на социалистическите обещания, за трудностите на нерешените въпроси. От своя страна нашите ръководители информират райкома на КПСС за трудните дела на българските строители и дърводобивници, за важните събития в НРБ.

В района са построени 200 жилища, в жилищна площ и обекти със социално предназначение. В селищата е наредена Културният дом в Усогорск с голяма сцена и огромна зала, общинска, радиовъзел, грамфонни, музей, репетиционни зали. В българските селища има изградени 5 театрални състави: детски ансамбли, народни хорове, танцов състав, кръжоци по художествено четене, кръжоци за фото и кинолюбители и др.

Местните съвети оказват съдействие за подобряване културата, бита и социалните условия за живот на българските специалисти и работници. А нашите съотечественици помагат на съюзите в почистване си дни да приберат зеленчуците, фуража и в доставката на стоки в най-отдалечените села.

Нашите герои бяха навсякъде — в тайгата, работеха, в Културния дом, по сцени те на съветските селища и по спортните площадки активно почиваха, в лекторите и библиотеките разширяваха знанията си, в университетите и институтите завършваха образованието си. Това са те — живи герои на „Рози за Красимира“, олицетворяващи българо-съветската дружба в действие.

Гана ПЕНЕВА

Български градинари в Октонврийската революция

Във Великата октонврийска социалистическа революция взеха активно участие и много български революционери интернационалисти. Особено интерес представлява фактът, че в революционните събития през Октонври участваха и хиляди български градинари, работещи по това време в Русия. За това свидетелствуват редица документи.

Още преди освобождаването на България от османско робство, главно след зачестилите въстания в края на XVIII и началото на XIX век, тези свободолубиви по дух, непокорни и дръзки по характер български трийват да търсят своето препитание. Бягството от робските вериги, липсата на поминък в родния край и главно голямата смелост и предимчивост отведе градинарите, предимно от Лясковеш и околните села, надълж и нашир по света. Но най-много български градинари имаха в Русия. Там ги привлячаха близостта на езика, широкят пазар на зеленчуци, дружелюбното отношение на населението. В навечерието на Октонврийската революция в Русия имаше повече от 15 хиляди български градинари, от които дехиляди само от Лясковец.

Те организираха задруги (орган) от по 10—15 и 20 души за обработка на зеленчукови градини главно около големите градове — Москва, Одеса, Киев, Тбилиси, Харков, Херсон, та дори и в пустинните райони около Ташкент, та чак до Иркутск.

Тези прокудени от Родина, предимно безимотни и маломотни трудеши се селяха, съхранявали буйновия дух на българина, по време на революционните събития бързо се ориентираха и взеха страната на въстанията пскръв и съба братя.

Антон Палуков от Мердани участва на страната на работниците още през първата революция в 1905 г. Неговата градина вс. Невинка, Екатеринославска губерния, е убежище на руски революционери, а мазето на дома му — таен склад на оръжие. Синът му Марин в 1918 г. става комисар в полк на Ковтюх, а година по-късно е назначен за комисар на дивизия в Северокавказската армия. Днес на този скромен български градинар е издигнат паметник. По примера им в помощ на болшевиките се включва и съеланият им Панайот Голев, който активно участва в укроявяването на съветската власт в Старополискай край.

Николай Попов от Долна Оряховица, градинар в с. Стрюково, Херсонска губерния, се сражава в дните на революцията в Исеанския партизански отряд, а по-късно в червенознаменната дивизия на легендарния командир Котовски. Иван Карагеров от Мердани и Симеон Янков от Кюсевици, Търговишки окръг, укриваха в своите градини край Ташкент избягнали от затвор известни революционери Бело зери, един от ръководителите на болшевишката организация в града. Землянките в градините им служеха за складове на оръжие, което беше използвано в дните на революцията от ташкентските комунисти и въстанили работници. Атанас Карастев от Асеново с риск на живота си, в продължение на няколко месеца укриваше в градината си край Полтава голяма болшевишка група начело с братята Иван и Фьодор Мухини, когато бандити на Петлюра бяха завзели града.

В редовете на българските градинари, участници във Великата октонврийска революция, беше и Парашкева Попова от Капиново, която, смъжена вече за руския комунист Яков Иванович Никифоров, участва в Червената армия като санитарка.

Много са още проявите на смелост, себеприцание, чувство на дълг у българските градинари към братята руски революционери в годините на революцията и времето, когато младата съветска република воеше боя за живот и смърт. За това и мнозина от тях сложиха главите си за великото дело. Днес на много места в Съветския съюз паред с имената на смелите съветски борци, паднали със смъртта

на храбрите, по паметници, паметни плочи и обелиски се четат и имената на български градинари. Христо Мусев и синът му Илия пла тиха с живота си за своята смелост. Петко Момчев, же на му и четирите му деца, Иван Гатев, Иван Минков, Цоню Трифонов, Ною Димов и много други загинаха в огъня на Октонврийската революция, за което съветските хора и днес тачат тяхната саможертва.

Българските градинари участваха активно в укрепването на икономиката на младата република, в ликвидиране разрухата на народното стопанство, в снабдяването на работници и селяни със зеленчуци и главно с картофи.

На 20 май 1920 г. съветското правителство издаде специален декрет за развитието на зеленчукопроизводството. То предостави най-подходящи земи за обществени зеленчукови производствени стопанства и за частни градинарски стопанства на българите. За това те бяха един от първите в своите райони, които се отзоваха на призива на Болшевишката партия и съветското правителство за основаването на колективни селскостопански артели за масово производство на зеленчуци и картофи.

Първият чисто български градинарски артел беше създаден в Ташкент още през 1918 г. В продължение на две-три години той се разрасна в голям производствен кооператив под названието „Български зеленчукови градини“ и ста на основен снабдител на града. По подобие на него се създават и други такива артели около Ташкент. В околностите на Одеса се организира няколко кооператива под чисто български названия, като „България“, „Градинар“ и др. Такива артели се създадоха край Херсон, Ростов на Дон, Киев, Иркутск.

Стотици и хиляди български градинари, предимно помлади мъже, се включиха като ръководители и работници в организираните кооперативни организации, те обществени зеленчукови градини и със своята всеотдайна работа съдействаха за утвърждаването и преуспяването на обществения сектор, за победата на социализма в руското село. Някои от тях, като Дончо Димитров Меднев от Лясковец, Димитър Сиравков от Злати рица, взеха отговорни длъжности в администрацията на съветската власт по проблемите на селското стопанство.

Българските градинари не само преки участници или помагачи в Октонврийската революция. Те станаха непосредствени носители на идеите на Болшевишката партия, на идеите на Октонврийската социалистическа революция и сред българските селяни. Като български поданица те се завърнаха за месец-два всяка зима и биваха обект на особено внимание сред своите съселани. На тях те разказваха за станалите дълбоки промени в съдбата на руското село, за ентузиазма в изграждането на новия живот и се превръщаха в чаубедителни агитатори на Комунистическата партия. Не случайно в Горнооряховския партиен окръг се разкри мощно антифашистско движение в борбата срещу фашизма и капитализма, в която активно участваха синовете и внуците на българските градинари, взели участие в Октонврийската революция.

Със скромното си участие във Великата октонврийска революция и с пропагандната роля на нейните идеи сред българските селяни българските градинари станаха един от активните пионери на свята българо-съветска дружба достойни носители на интернационализма на българския народ и неговата вяроност към идеите на социализма.

Сега в чест на 61-та годишнина на Великия октонври помислите на българските градинари, активни строители на социализма в българското село, са шастливи, че могат да отправят възклица към подвига на съветския народ, към неговата Комунистическа партия, която извърши най-великия прелом в човешката история.

Димитър СТОИЧКОВ

ПЛОД НА ПОЛИТИЧЕСКИЯ РЕАЛИЗЪМ

Посещението на Громико във Франция, което стана в края на октомври, даде нов импулс на приятелските съветско-френски отношения. Разговорите, които министърът на външните работи на СССР води със своя колега Гиренго и с президента Жискар Д'Естен, потвърдиха жизнеността на политиката на разведвяване, чието начало е положено през 1966 година с посещението на генерал Де Гол в СССР.

Разговорите засегнаха както двустранните отношения, така и актуалните международни проблеми.

Главното в съветско-френските икономическо-сдружителство е това, че то се развива с устойчиви и стабилни темпове, регулира се от механизми, създадени по силата на международни договори и споразумения. Образува се смесена съветско-френска комисионна, която работи за развитие на двустранно сдружителство в тази област. На 1 октомври т. г. тя отчете, че е изпълнена задачата за удвояване на стокообмена в сравнение с предишните пет години. Напълно реални са изгледите той да се утрои през 1979 година. Завърши обменът на техническата документация за реактори с бързи неутрони. Продължават съвместните разработки в областта на цветната телевизия и изследванията на космическото пространство.

Несъмнено това бързо развитие на икономическото съ

трудничество между СССР и Франция се гради на стабилна политическа база. Тя укрепва с периодичните консултации на високо равнище. По договореност консултантите между външните министри стават всяка година, а между държавните глави — на две години. Сега Жискар Д'Естен обяви, че ще посети Съветския съюз през 1979 г. Нека припомним, че миналата година Леонид Брежнев бе на посещение във Франция.

Резултатите от разговорите на Громико в Париж разочароваха някои политически среди на Запад, които се наляха те да протекат при по-хладна атмосфера. Тези наблюдатели се аргументираха с факта, че СССР и Франция водят различна политика в Африка, и по-конкретно, с военната намеса на Франция в Заир и Чад, което не се одобрява от Москва. Те обаче подценяват обстоятелството, че по някои важни международни проблеми двете страни са близки. Тук трябва да отне сем въпроса за решаването на конфликта в Близкия Изток. Освен това френското правителство се дистанцира от клеветническата кампания на Картър за "Правата на човека" в СССР.

Конструктивният дух, в който бяха разменени мисли и мнения, показва още веднъж, че на съветско-френските отношения е присъщ политически реализъм. Това се проя

ви в уменията да се търси сходство в интересите, да се сближават позициите по важните направления на междунаrodnия живот. Те не драматизираха сложностите при осъществяване на политиката на разведвяване, макар че се отнесоха различно към тях.

Партньорите разгледаха със загриженост най-острия проблем на нашата съвременност — въпроса за разоръжаването. Те не останаха безразлични към натрупването на оръжия, включително ядрено, на европейския континент. Основателно бе и безпокойството им от зстоя в работата на виенските преговори за съкращаване на въоръжените сили и въоръженията в централна Европа и на Комитета по разоръжаването в Женева. Решението на Франция да се върне в Женева, за да заеме мястото си, което годиня наред стоеше празно, е положителен факт. Това означава, че в перспектива Франция би могла да се присъедини и към усилията за съкращаване на ракетно-ядрените арсенали.

Примерът на Франция и СССР има голямо международно значение. Две големи европейски страни дадоха нов принос за реализиране на хартата от Хелзинки. Линията на динамично развиване се отнася до отношенията между тях най-ярко се откроява на международната небосклон.

Ана ВЕЛКОВА

Пробегът „Октомври“

В десетия юбилеен старт на единствения по рода си в страната шосейно-лекаретическо състезание — пробегът „Октомври“ в Павликени, бе записано рекордно участие. В отделните дисциплини на пробег-мариша си 24 отбора с близо 300 състезатели и състезателки от цялата страна. На тържественото откриване на пробег-мариша бяха топло приветствувани от Марийка Станчева, секретар на ГК на БКП.

Много сили въоръжиха състезателите и по трасето се поведе оспорвана надпревара. Хубав атестат на юбилея на пробег-мариша бяха победите в съревнованието при мъжете. На 5000 метра сред стартиралите 27 участници лекоатлетът Васил Левчев от Несебър пробяга дистанцията за 14.27.2 минути (досегашният рекорд бе 14.47.8 мин.).

Добри постижения в тази крупна проява, организирана в навечерието на 64-та годишнина на Великия октомври, записаха и стартиралите в останалите възрастови групи. Така беше при пионерите — 64 застанаха на старт по трасето с дължина 800 метра. Първата е Кр. Гълбова от Трявна, а отборното подреждане е: Габрово, Търговище, Нова Загора.

Пионерите се състезаваха на 1000 метра. Тръгнаха 52

участници и сред тях победи тел е Я. Енев от Русе, чий то отбор също е начело, пред Велико Търново и Търговище. Жените (18 на старта) пробягаха 1500 м. Първа финишира В. Господинова (Г. Загора), пръв е великотърновският отбор, следван от Русе и Горна Оряховица. На 3000 метра водиха борба 31 юноши старша възраст и победители са Г. Георгиев (Рс) и съставът Русе (следват Г. Оряховица и В. Гълбова).

Четиридесет и седем бяха участниците при девойките младша възраст на 1000 метра. Победители — Р. Иванова (ВТ) и отборът на Н. Пазар (пред Шумен и В. Търново). Девойките старша възраст (21 участници) бяха 1500 м. Начело е Магдалина Аверкович (Г. Оряховица) с време 5.15.8 минути и горнооряховският отбор, пред великотърновските и русенски. Шуменският атлет Ст. Владимиров оглави класирането при юношите младша възраст на 2000 метра, пръв е и неговият отбор следван от съставите на Велико Търново и Русе.

Комплексен победител са русенци със 117 наказателни точки, следвани от отборите на Велико Търново със 124, Горна Оряховица с 204 и Елена — 452 точки.

мс Мария ГРЪНЧАРОВА

Рали „Янтра-78“

Сред победителите —

ВЕЛИКОТЪРНОВСКИ ЕКИПАЖ

Великотърновският окръжен съвет на СБА стана доминиращ на заключителния трети кръг от рали-шампионата на рали-шампионата за 1978 година. По трасе, очертано на територията на нашия и съседния Габровски окръг, с обща дължина 264 км, се поведе оспорвана, тежка борба, в която стартираха 87 екипажа. На изпитание бяха подложени волята, мъжеството, майсторството на водачите и издръжливостта на машините, тъй като в състезателното трасе бяха включени и шест специални скоростни етапа. И не бе изненада, че на финала рали-шампионата бяха отбелязани с завършващите голямото изпитание бяха отбелязани: Лилияна пресякоха 68 екипажа.

По традиция състезанието приключи пак с майсторско управление на автомобилите на площадката при Антенно предприятие. С особен интерес очаквахме предстиянето на нашия екипаж Атанас Анастасов — Димитър Игнатов и двамата от ДАП — дирекция във Велико Търново, включени в състезанието като отбор на СО „Автотранспорт“. На майсторското управление Анастасов се представи много добре. Ной стартира тук след като беше вече известно, че са преминали отново убедително състезателното трасе на рали-шампионата.

Заслужено нашите състезатели оглавиха класирането в рали „Янтра“ в клас II, група I-B (кола ВАЗ 2101). Те имат реални шансове и за победа в крайната градация (както научихме от представителите на Българската федерация по автомобилизъм, обобщаването на резултатите от трите кръга на рали-шампионата ще става в близко време в София, където ще бъдат обявени победителите).

В генералното класиране на рали „Янтра-78“, поснетено на 61-та годишнина на Великия октомври, начело излезе екипажът на заслужилите майстори на спорта Радослав Петков и Константин Гурлев от СО „Автотранспорт“ (Сф) с кола ВАЗ 2101. След тях се класираха Г. Димитров и И. Господинов от ОС на СБА в Стара Загора с ВАЗ 2101 и Хр. Стойчев — П. Йовев от СБА — Варна с автомобил ВАЗ 2101.

Най-бързо премина трасето на майсторското управление мс Слави Славов от СО „Автотранспорт“ с ВАЗ 2101, който е пръв, следван от мс Радослав Петков.

Александър ТОШЕВ

Авиомоделизъм

ПОБЕДИ В РУМЪНИЯ

От две години клубът по моделизъм в Горна Оряховица поддържа приятелски взаимоотношения с клуба „Авиа“ в Букурещ. Миналата седмица се състоя и първият състезателен диалог между представителите на двата клуба. В окончателните резултати рали-шампионата срещата премина при интерес на борба.

Нашите представители — Нано Филипов и Ангел Ангелов — се извиха като отлични бойци и извоюваха първите места. Филипов се наложи в съревнованието с акробатични модели, а Ангелов — сред участниците с планерни модели.

Асен ГЕОРГИЕВ

В „Б“ РФГ

„ЕТЪР“ — ЖСК-СПАРТАК. Ви 1:0. На трибуните на стадион „Ивайло“ дойдоха около 8000 зрители. На първо неубедителните игри на „вioletовите“ напоследък бяха причината за този отлив. Струва ни се все пак, че могат да съжаляват тях, които не видяха тази среща. Имаше нотки на пробуждане сред великотърновските футболисти, получиха и доста осезателно развиване, особено през втората половина на мача. Тогава си спомнихме за онази мощ в нападателните акции на етърци, характерна за тях в началото на тазгодишния шампионат. Жалко е обаче, че и този път всичко мина някак си епизодично. Нямаме и трайната острота в нападението, точността в завършката на атаката. Ясно се вижда, че щом етърци допуснат увеличаване по бавното, спокойно темпо на своя съперник, те губят губят инициативата. И обратно — най-силните им минути бяха обусловени от бързото разгъване по фланговете (Цингов и Цанев се пораздвжиха), активизиране то на средната линия с всички главно на Даскалов, Ненчев и вълеят след по чивката Калчев.

Неприятно впечатление ни прави големият технически брак — учудващо леко се пропихаваха всички статични положения, а колкото опити за — далечна стрелба имаше, толкова пъти топката излизаше далеч от очертанията на вратата. А това е недопустимо за състезателите с големи възможности като Велков, Божилков, Ненчев...

Голмайстор: Ив. Ненчев в 58-та минута.

„ЕТЪР“ — Коцев, Маринков, Иков, Ангелов, Димитров, Божилков (33-Калчев), Цанев, Даскалов, Велков, Ненчев, Цингов, ЖСК-Спартак: Зафиров, Недев, Йорданов, Ианев, Радомиров, Попов, Борисов, Тахмисин (46-Киряков), Петров, Господинов, Димов (65-Венков).

Йордан ДРУМЕВ

„ВЕЧОВО“ (Елена) — „ГИГАНТ“ (Белене) 3:0. Отлично играха вечовци и само добрата намеса на вратаря Спасов (1, Г) предотврати още по-изразителната победа. В 7-та мин. Бартолов (7, В) прати топката в гредата. Първият гол падна в 23-та минута — след удар Добрев (6, В) технично отклони топката в мрежата — 1:0. И през второто полувреме доминираха вечовците, които бяха по-заставаха да обстрелват резултатно вратата на „Гигант“. При една остра атака в 55-та минута Ангелов (8, В) успя да удвои резултата — 2:0. Четиридесет минути по-късно Бартолов с точен далечен изстрел в трет път изпрати топката зад Спасов — 3:0.

Компетентният ръководител на съдбата Матеев допринесе много за корекцията на тактиката на играта.

Йордан КИРЧЕВ

КЛАСИРАНЕ:

1	Етър	22-9	21
2	Кюприя	17-14	19
3	Лопотница	15-8	18
4	Академик	24-17	18
5	Дунав	15-15	18
6	Червено знаме	14-11	15
7	Лудогорец	20-19	15
8	Септ. слава	17-16	14
9	Белов	17-16	14
10	Вечов	13-12	14
11	Янтра	18-17	13
12	Ватек	12-13	13
13	ЖСК-Спартак	20-15	12
14	Светианка	16-21	12
15	Бенковски	15-24	12
16	Гигант	11-25	12
17	Блян	16-18	11
18	Добруджа	16-17	11
19	Чадар	15-21	11
20	Радослав	15-22	10

„ВАТЕВ“ (Белослав) — „ЛОКОМОТИВ“ (ГО) 0:0. Нулевото равенство в скоростни во говори за неумението на

Е. Е. Мойсевич „Опълченци“ (Из изложбата на руски и съветски художници-баталисти).

За безопасност и култура в движението

ВЕЛИКОТЪРНОВСКИ ОКРЪГ — ЗА ПРИМЕР

В края на октомври в окръга се състоя семинар с щатни работници на СБА. В работата му взе участие и Иван ВРАЧЕВ, председател на Централния съвет на СБА. Обсъдиха се към него с няколко въпроса.

— Другарю Врачев, какви бяха мотивите при определяне на домакинството за семинара с щатните работници на СБА в страната?

— Нашата цел бе да се обмени опит по изпълнение на задачите, поставени от Националната партийна конференция и от Първия конгрес на Съюза на българските автомобилисти. Разбира се, не е никак случайно, че за домакин определено е Великотърновски окръг и по-конкретно град Горна Оряховица. Окръжната организация във Велико Търново и градската в Горна Оряховица са завоювали не малки успехи. В областта на ма

териалната база във Велико Търново бе изграден модерен технически център. Таква има и в Горна Оряховица, Свищов, Добрич, пехи са постигнати и в други области. Така например средната успеваемост на курсовете за любители шофьори при първо явяване пред КАТ за окръга е 80 на сто. А за Горна Оряховица този процент е по-голям — 85—88 на сто! Това имаме наложил тази година семинарът да се проведе в окръга. Целта бе опитът на Великотърновската окръжна организация да послужи за пример на останалите организации и дружества в страната.

— Какви мерки набелязва СБА за намаляване броя на пътно-транспортните произшествия?

— Съюзът на българските автомобилисти си е поставил като първостепенна за

дача борбата за висока култура и безопасност в движението. В това отношение не провеждаме най-разнообразни инициативи. Основното за нас е подготовката на водачите, повишаването на тяхната квалификация. В това отношение голяма роля играе техническата учебна година.

В нея са обхващани близо 80 на сто от водачите на лични моторни превозни средства в страната. Работим и върху възпитанието, за издигането на културата на водачите. За това допринася съревнованието „Дружество без автопроизшествия“, „Образователен водач“, „Златното кормило“. Значително е въздействието в това отношение и на различните комисии към Съюза — правната, на лекари-автомобилисти. Всички сили и средства на Съюза на българските автомобилисти са насочени към една цел — движението по пътищата да бъде по-спокойно, по-малко да са произшествията.

— Каква дейност развива СБА за опазване на животната и на околната среда?

— Това е проблем от изключително важно значение. Защото с всяка измината година шумът, вибрациите създават непоносими обстановки в населените места, пък и по пътищата и магистралите. Често пъти обслужването на автомобилите сред природата — край рекички, по лъчии — води до такива замърсявания, които правят тежки площите негодни за отглеждане. Затова наша основна цел е опазването на околната среда. Отпускаме средства, заграждаме автомехани, доставяме модерна апаратура, чрез която да се сведат до минимум замърсяванията от вредните вещества и изгорелите газове. Провеждаме и широка възпитателна работа с водачите.

— Това е дело и на останалите организации в страната, на цялата общественост.

Разговора води: Румяна НАЧЕВА

Шофьори, нито капка алкохол!

Практиката показва, че тежките пътно-транспортни произшествия, свързани с отнемането на живота на невинни хора, причиняването на телесни повреди и нанасянето на материални щети на негодното стопанство, са ставали от водачи, които управляват моторни превозни средства след употреба на алкохол. Последните от тези случаи с основание тревожат нашата общественост.

Независимо от строгите мерки, от това, че вредата от алкохола се знае, употребата му от водачи, преди да седнат зад волана, е всекидневен факт с всичките произтичащи трагични последици.

Примери много. В началото на октомври по пътя Русе — Велико Търново, на разклона за Полски Сенов, мотоциклетистът Димитър Йорданов Димитров от село Сашево се е ударил

в задната част на леката кола, която се е движела пред него. А колко са такива като него? Всеки ден органите на КАТ при проверки санкционират лекомислени водачи, които изглежда нямат чувство за лична и социална отговорност. Само през последните дни на месеца бяха наказани Александър Азиев от село Вардим, който левизонен техник в селската база в Свищов, Павел Николаев от село Дебелец, шофьор в Завода за телефонни електроинженерии — Велико Търново.

Нужно е да се създаде обществена нетърпимост към всички, които пренебрегват своите основни задължения.

Петър КАНИШАНОВ

На 5 ноември т. г. почина активният борец против фашизма и капитализма

др. АСЕН МИХАЛЕВ ТОДОРОВ — СЕЛСКИЯ

Роден на 30 октомври 1894 г. в Павликени, участник във Владайското въстание, а от 1919 г. член на БКП. Взема дейно участие в подготовката на Септемврийското въстание. Многократно е арестуван, инквизиран и интерниран. През 1925 година е съден и лежи в затвора. През 1933—1934 година за обиди на партията е хвърлен в затвора. През 30-те години Асен Михалев се утвърждава като блестящ оратор, безкомпромисен борец против класовия враг, като знае на борбите срещу монархо-фашизма в Павликени и Свищовски окръг. Често е избран за общински съветник от името на Партията. Бил е секретар на партийната организация в Павликени през 1924 г. и член на РК на БКП. През 1941—1944 г. активно подпомага съпротивителната борба и поддържа връзки с партийни и ремови дейци.

След победата на 9 септември 1944 г. отдава всичките си сили за укрепването на народната власт и построяването на социализма в нашата страна.

Телевизия

ВТОРНИК — 7 НОЕМВРИ
8.45 — Военен парад и манифестация на трудещите се по случай 61-годишнината на Великата октомврийска социалистическа революция — директно от Москва (София, Пловдив и Варна, 11.30 — 23.30). Празнична програма.

ГОРА ПРОГРАМА
14.30 — „Шести юли“ — съветски игрален филм, 16.20 — София — нашата столица, 16.40 — „Нека вината да има слънце“, 17.00 — „Срещи“ (ТВ1 Пловдив), 17.30 — Театрално състезание „Време“, 18.00 — „Големият вълк от Бале и Гелма“, 18.40 — „Вера, днес, утре“, 18.50 — „Кой открадна волата“ — детски филм, 19.00 — „Като песен“ — български игрален филм, 20.40 — „Възвръщане по пролет на невестството“ — поетичен рецитал, 21.00 — Любимият съветски песенник, 21.30 — „Десетият връх на Пингвин Родина“, 21.50 — „Новини“, 22.00 — „По света и у нас“.

ПРЕДВАРИТЕЛНА ПРОГРАМА СРЯДА — 8 НОЕМВРИ
10.00 — По света и у нас, 10.30 — „Отдавна минало“ — поетичен филм, 11.40 — „Романс на грама“, 12.30 — Информационен дневник, 17.30 — „Новини“, 17.40 — „Святът наши другарчета“ — предаване за пионерите, 18.05 — „Средиземно море — познато и непознато“ — сериен научно-популярен филм, IV епизод, 18.30 — Песни и танци на народите, 18.50 — „Из дейността на ОТЕХ“ — филм, 19.10 — Музикален преглед, 19.30 — „Рекламни“, 19.40 — „Ковачът Дачо“ — документален филм, 19.50 — „Лека нощ, деца!“, 20.00 — По света и у нас, 20.30 — „Документален филм“, 21.00 — „Независимият филм на ГДР“, VI епизод, 22.20 — „Гледници“, 23.00 — „На кой легни световният океан!“ 23.00 — „Новини“.

ЧЕТВЪРТЪК — 9 НОЕМВРИ
10.00 — По света и у нас, 10.30 — „Програма за деца“, 11.30 — „Две ръчки“ — детски преглед, 10.40 — БТ — на Интервизия: „Майстор“ — филмов очерк за комбината „Труд“ — филм, 11.10 — „Мома по джорик“ — концерт, 11.30 — „Недвигателен принцип“ — телевизионен филм на ГДР, VI епизод, 12.30 — Информационен дневник, 17.20 — Програма за детските градини (популярна), 17.30 — „Ювени“, 17.40 — Зона на съвместна работа: „Ирин — Пирин“ — предаване за пионерите, 18.05 — „Филмов очерк за комбината „Труд“ — филм, 18.30 — „Бразил на петлуката“, 18.50 — „Обед, вечер“, 18.45 — „Инструментална народна музика“, 19.05 — Рекламни, 19.10 — ТВ календар: „Международен ден на малецата“, 19.20 — „Тези, иначе добри хора“ — публицистично предаване, 19.50 — „Лека нощ, деца!“, 20.00 — По света и у нас, 20.30 — Забавна програма, 21.00 — „Десетият връх на Пингвин Родина“, 21.50 — „Новини“, 22.00 — „На кой легни световният океан!“ 23.00 — „Новини“.

ЗАМЕНЯМ „Лада 1300“ за жилище В. Търново, Г. Оряховица — по споразумение. Справки: тел. 4-23-81.

ПРОДАВАМ „ЗАЗ-966“ В. Търново, „Толбухи“ 16 А, тел 2-26-21

ЗАМЕНЯМ къща В. Търново, ул. „Ловджийска“ № 10 срещу къща, вила или вилно място в близко балнеичко село. Справки: Велико Търново, ул. „Коло Гайтан джията“ 78.

ПРОДАВАМ западена „Волга“, ул. „Марион Макариев полски“ 8 (до кино „Ангел Кичев“) — Русе. 2-1

Адрес на редакцията: 5000, Велико Търново, Партиен дом. Телефонни — главен редактор: 2-04-58, зам.-главен редактор — 2-05-26, отговорен секретар — 2-99-61, секретариат — 2-17-12. Отдели: „Организационни и идеологически проблеми“ — 2-41-50 и 2-17-79, „Икономически проблеми“ — 2-05-27 и 2-38-31, „Изкуство, култура и проблеми на Велико Търново“ — 2-03-08, „Кореспонденти“ — „Хумор и сатира“ — 2-40-22, „Писма на читателите“ — 2-99-62, фотокоректор — 2-38-20, счетоводство — 2-40-14, телекс в машиннопис — 2-04-59, дежурен редактор и коректори — 2-26-79. Телекс: 066570. Сметка в ДСК — Велико Търново 185 5570. ИНДЕКС: 21301